

efter Udløbet af de 10 Aar, for hvilke det foretoges bestemt ved Kolonialloven, skulde „fastsættes af Monarkiets Lovgivningsmagt“ og at Rigsraadet og Regjeringen dermed forbandt det Haab, at i en ikke fjern Fremtid — foruden St. Thomas — ogsaa St. Croix vilde kunne yde et aarligt Tilskud til Moderlandets Finantser.

Sammenholder man tillige Motiverne til Kolonialloven med Regjeringens Udtalelser i Rigsraadet i 1862*), saa fremtræder det klart, at man haabede igjennem Kolonialloven at opnaa, at Moderlandets lovgivende Forsamlinger skulde herefter være befriede fra det vanskelige Gjern at „tage Beslutninger“ om Dernes finantzielle Anliggender.

I blandt Forudsætningerne for den finantzielle Ordning, som blev fastsat ved Kolonialloven, bør ogsaa nævnes Ophævelsen af den tidligere Dernes Produkter tilstaaede Toldbe-

gunstigtelse ved deres Indførsel i Moderlandet. Der er særlig Anledning til at henlede Opmærksomheden herpaa, da der nu foreligger ikke blot Andragender fra St. Croix Kolonialraad og endel Plantere paa St. Croix, men ogsaa Forslag fra Guvernøren, som netop iblandt Andet gaa ud paa Gjenindførelsen af en saadan Toldbegunstigtelse.

Kolonialloven af 27de November 1863 har nu, som ovenfor omtalt, været i Virksomhed i henved 6 Aar, og i den Tid har Stillingen forandret sig i den Grad:

at Regjeringen, som med Bestemthed havde udtalt, at der herefter ikke vilde blive Spørgsmaal om at lade Moderlandets Finantser dække et eventuelt Underud paa Verne, og som havde antaget, at St. Croix „selv under ugunstigere Konjunkturer“ (Rigsraadsstidende for 1863, Tillæg A. Sp. 279) vilde kunne holde Egeværgt imellem Indtægter og Udgifter og kun i den (ib. Sp. 281) „nærmeste Fremtid“ maatte „fritages for at yde noget Tilskud til Moderlandets Finantser“, nu har sølt sig opfordret til at forelægge et Lovforslag, der gaar ud paa, at Moderlandet skal komme St. Croix til Hjælp saavel med et aarligt Tilskud som med en Kapital til Udslaan, og at Kolonialraadet nu ligeledes har forladt sit tidligere Standpunkt*) og i Principet er gaaet over til den i sin Tid alene af Guvernementet hævdede Opfattelse — Nødvendigheden af en Toldbegunstigtelse i Moderlandet — medens ogsaa dette paa sin Side er gaaet et ikke ubetydeligt Skridt frem, idet det nu ikke længer nøies med at anbefale en Tilbagevenden til den tidligere Beflyttelsestold (som antages at have indbragt Den St. Croix en aarlig Fordel af gennemsnitlig 163,000 Rd.**).

*) Ved den 28de Januar 1862 i Rigsraadet at forelægge en Række af mer eller mindre indgribende værdifulde Lovforslag, udtalte Finansministeren iblandt Andet følgende (Rigsraadsstidende for 1862 Sp. 49—50):

„Men i Forbindelse hermed fremsatte Kolonialraadet Dvsset om, at de værdifulde Ders Finantser maatte blive fuldstændigt afsondrede fra Moderlandets, og tillige, at der maatte ske en Søndring mellem Dernes Finantser indbyrdes, altsaa at hele det Forhold, hvori Statsanliggenderne i Vestindien i finantziel Henseende hidtil have staaet til Moderlandet, skulde løses, at Verne kom til at sta a for sig selv i finantziel Henseende, saa at de selv havde at bære deres Udgifter og oppebære deres Indtægter, og følgende selv kunde faa Indfyldelse paa, baade hvorledes disse Indtægter blev ordnede, og hvilke Udgifter der deraf skulde være at afholde. For at imidlertid dette kunde ske, maatte der tillige træffes en saadan Forholdsregel, at enhver D for sig havde at udrede sine Udgifter og oppebære sine Indtægter.

Det vil nu ses, at dette Forslag, som er af en meget indgribende Betydning for Kolonialterne selv, i det Hele er bygget paa en, som det forekommer mig, fornuftig og sund Tanke. Vi kunne ikke ønske, at disse Besiddelser skulde afgive nogen egentlig regelmæssig Indtægt til Staten, men vi kunne heller ikke ønske, at de skulde forvolde os nogen betydelig Udgift. Det er værdifuldt for os her at bedømme de Forhold, der derved komme i Betragtning; hvergang der er Tale om Udgifter og Indtægter fra de dansk-værdifulde Ders, og Rigsdagen eller Rigsraadet skal tage Beslutning derom, føler man sig i en overordentlig vanskelig Situation og har ondt ved at se, hvorvidt det, der er foreslaaet, er det Rette, eller om man deri skal vedtage nogen Forandring . . . .“

*) I sit Forslag til Kolonialloven — navnlig den finantzielle Ordning — støttede Regjeringen sig til Kolonialraadet, som i sin 5te Session havde erklæret, „at St. Croix kan sørge for sig selv og ikke ønsker Bidrag andetstedsfra“, samt at „Midlerne hertil vilde kunne tilveiebringes ved, at Begunstigelserne i Indførselstolden for Moderlandets Produkter paa St. Croix haves!“ (De ere blevne hævdede, jfr. Motiverne til Lovkastet, Rigsraadsstidende 1863, Tillæg A. Sp. 191 og 193.)

**) Den har naturligvis varieret med Indførslerne og kan derfor anslaaes forskjelligt, men i Anm. til Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1868 til 31te Marts 1869 Pag. 39 er den anslaaet som her angivet til 163,000 Rd.